

De Vallei XXVIII

Beeldend werk

[Eva Sanders Jonsson](#)

Gedichten

[Martin Carrette](#)

[Philippe Cailliau](#)

[Kris Geerts](#)

[Romain John van de Maele](#)

[Antoinette Sisto](#)

Samenstelling [François Vermeulen](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave december 2015

ut pictura poesis, of niet soms, Horatius?

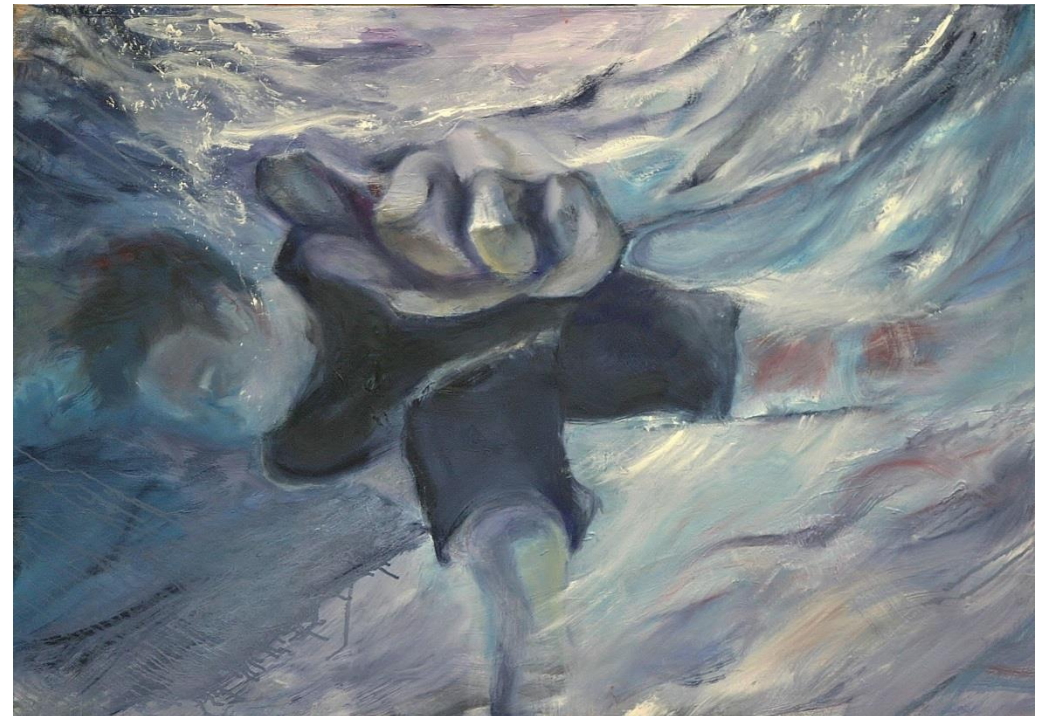
schilders hebben gemakkelijk praten, hun penselen zijn geduldiger dan woorden. hoe kan een dichter zijn klanken drijvende houden? hoe ze lichter te schrijven dan water en hoe die fluwelen

streling verbeelden? het kleurpalet van zijn zinnen heeft geen greep op water noch op de werveling van een tollend heelal, geen greep op de speling, de capriolen van licht. niet alles kan binnen

zijn lijnen. maar zal een dichter dan zwijgen en krijgt dan de schilder het laatste woord, die niet verder hoeft te gaan dan de rand

van het doek, geen adem moet krijgen, alle ballast gaat gewoon overboord, drijfhout voor de jutters aan land.

Martin Carrette

Communicatieruis

Stemmen die ruisen. Roffels van sprekende
monden verstoren het ritme van vragen
en krijgen. Woorden gelepeld in handen.

Neuzen die klanken verschuiven naar hoofden
die wachten op tongen en licht. Woorden
geklemd tussen vingers en denkende ogen.

Geduld is: geen antwoord. Geen kreten.
Geen zoemen. Geschutter. Tribunes verzinnen
vertelsels alom. Ontwaken doet zwijgen of

dromen vertellen. Een doek is voor oren van
angst. Daartussen de chaos die stamboom na
stamboom verbrokkelt en sloopt. Nu morsig

gestotter de schilder en schrijver bereikt.
Slechts monden die stamelen, geven en groeien.
Of iemand wat zegt, weet niemand die luistert,

weet niemand die spreekt.

Philippe Cailliau

Op naar de toekomst :

Ik ben de man met het ijzeren masker,
de man van staal. Dagelijks controleer ik
de schommelingen op de non ferro-markt.

's Morgens ben ik dikwijls metaalmoe
maar meestal nog goed in de olie.
Mijn roestige vingers doop ik in Coca Cola.

En als ik de liefde bedrijf
zend ik vele zwakstroomsignalen uit.

Kris Geerts

Soirée

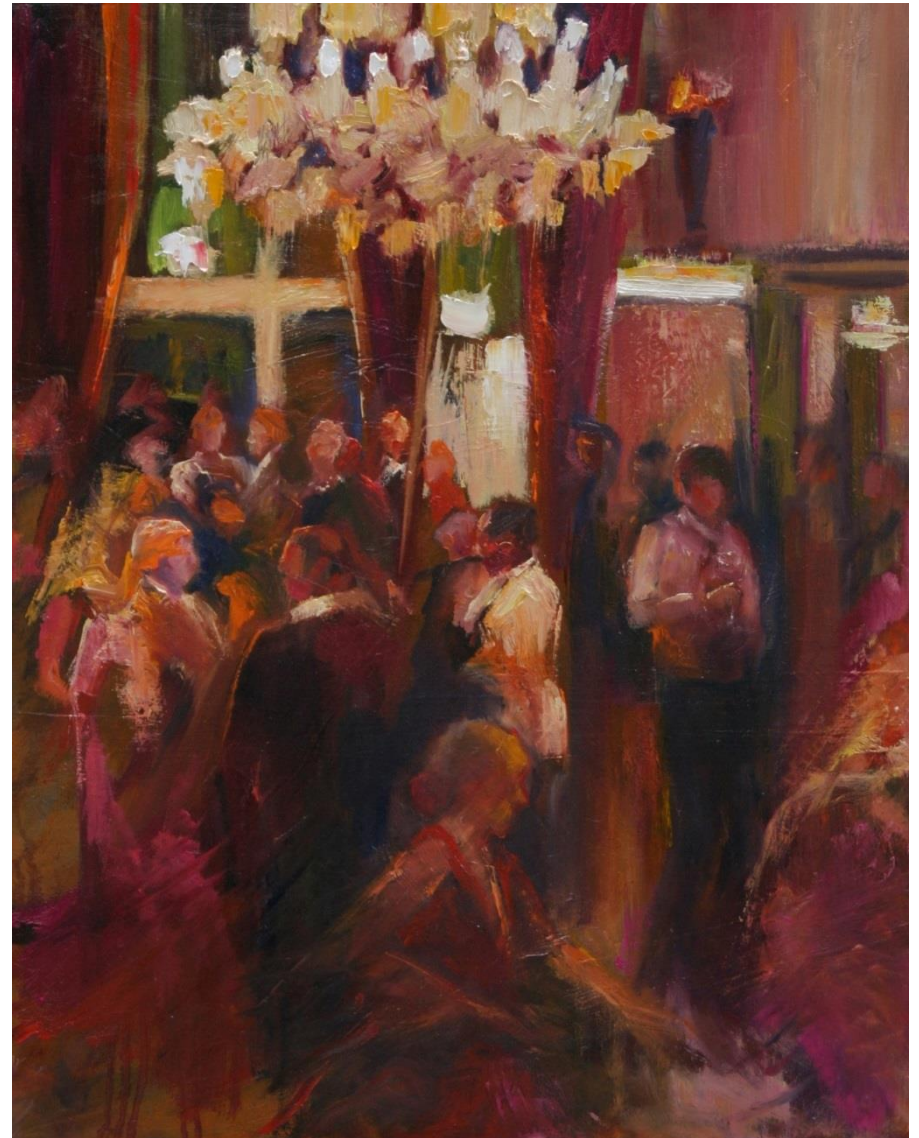
Hier worden gretige ikjes
wij en zij,
badend in het avondrood.

Hier verbinden feromonen
wij en zij
met nieuw leven en dood.

Wij-woorden is altijd
ook een beetje sterven,
onverwacht en ongenood.

Maar het doet geen pijn,
en na de zotte roes
wenkt het morgenrood.

Romain John van de Maele

Étalagebenen

Of ik straks uit jouw tijd verdwijn
mijn benen in de ruit van het heden

hoe ik loop, een voet in een verticale lijn
plaats voor de andere gestaag

of ik mij uit het zicht laat kijken
van nieuwe dagen samen

een glans van twijfel niet gespiegeld
in al wat blinkt zo nieuw.

Misschien kijk jij hoe mijn vrolijke kuit
zich spant boven de zomerschoen

maak dan dat ik één tel langer blijf
mijn schaduw in het licht

van een voorbijgaand plein.

Antoinette Sisto

